

Ježíš je světlo světa

Hošťálková 31. 12. 2017

Písně: 96, 531, 422, 629, 531

Čtení z Písma: Izaiáš 51, 9 - 16

Text kázání: ev. Jana 12, 46

Milí bratři a sestry,

dnešní noc se bude - jako obvykle - opět bouřlivě slavit, nějak to už k závěru roku patří. Neděje se ovšem nic mimořádného. Vždyť - jak zpíváme v jedné písni: „*Rok za rokem roky, léta jdou, k roku rok*“. Tak to prostě je, nic nového pod sluncem. Ta píseň by ale nebyla úplná (byla by jen nic neříkajícím, suchým konstatováním), kdybychom k té první větě nemohli přidat větu druhou, pro nás mimořádně důležitou: „*V ruku laskavou, ó Pane, v ruku tvou vkládám dny a roky tak, jak jdou*“. A pak ještě dál: „*Svou ruku do dlaní silnějších, než je mé doufání, já vložím s dechem posledním, za řekou času zemi zřím*“.

Text, nad kterým se chceme v závěru tohoto roku ještě zamyslet nás vede právě k tomuto jasnému a jednoznačnému křesťanskému vyznání, které má tu sílu stavět se na odpor jakýmkoliv obavám, nejistotě a strachu z čehokoli. Do vsí temnoty vnější i té, která se ukrývá v člověku říká Kristus: „**Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.**“

Světlem, které je tedy tomuto světu darováno; světlem, které problesklo temnotami světa, aby v něm již natrvalo zůstalo, a aby všechny útoky vůči němu byly zcela marnými a vyznívaly do prázdna, není nikdo jiný než - **Ježíš Kristus**. Je to neobyčejné prohlášení; klade si na nás, a na každého člověka, nárok. Proto o něm budou farizeové s Ježíšem také hned polemizovat. Nejsou ochotni tuto Ježíšovu výpověď přijmout tak jednoduše, jak jednoduše jim je předkládána. Proto bude toto Ježíšovo prohlášení od samého počátku, kdy z jeho úst zaznělo, až podnes narážet na tvrdý odpor: „**Tvé svědectví není pravé. Nemůže být pravé, vydáváš je jen sám o sobě.**“ Jakoby bez Ježíše nebylo na světě žádného světla, ale všude jen naprostá tma. Světel musí být přece více! Jak je tento postoj aktuální i dnes! Ale dříve než se nad tím pozastavíme položme si poctivou otázku: Je **náš** život světlem, nebo tmou? Čím je naplňován? Čeho je v něm víc. Pokusme se sestoupit do této roviny.

Světlo je radost. Pán Ježíš říká opět farizeům: „**Jan byl svíce hořící a zářící a vy jste se chtěli radovat v jeho světle**“ (J 5,35). Jenže radost je v našem životě často vzácným hostem. Možná jde spíše o chvílky šťastného úniku ze smutku, kterým jsme jinak obklopeni. Nemůžeme z plného srdce povědět, že jsme se svým životem spokojeni. Ani na rok, který je za námi, nemůžeme pohlédnout s pyšným uspokojením. Okolnosti nám častokrát nebyly příznivé, leccos nám překazily. A my sami? Nemůžeme všechno svést na okolnosti; jsme-li upřímní, musíme přiznat smutek i nad sebou samými.

Světlo je bezpečí. „**Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo**“ (J 11,9). Ale kolik je v našem životě vlastně bezpečí? Ohrožení jsme každý den. Slyšíme o velkých přírodních katastrofách, náhlých úmrtích; možná došlo i na naše známé, nebo dokonce blízké - zčista jasna nenadálý konec. Slyšíme o různých

nemocech; napřed jenom obtíže, o kterých si myslíme že zase přejdou, ale ony nepřecházejí. A najednou se ukáže, že nemoc je horší než jsme předpokládali. A ovšem, neštěstí, zločiny různého druhu. A ještě více: jsme ohroženi s celým lidstvem - zbraně všeho druhu - jen je spustit. Udrží je lidská mysl a odpovědnost na uzdě? Neselžou jednou, a pak bude všemu konec? Nebo konzum, ve kterém člověk ničí vše kolem sebe a ve své nenasytosti spotřebovává a ničí to, co patří našim dětem; voda, vzduch. - Jaké bezpečí a jaká budoucnost?

Světlo je pravda, světlo umožňuje vidět správně, o co jde. **„Kdo mně následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“**... **„kdo chodí ve tmě, neví, kam jde“** (J 8,12; 12,35). Jak nesnadně se však orientujeme v tvrzeních a informacích, které se nám ze všech stran podávají! Jak těžko si můžeme ověřit, jestli je pravda, co nám druhý říká, jestli se nemýlí, jestli nám dokonce nelže! Jak se v tom vyznat, vždyť se nejednou nevyznáme ani sami v sobě, nevíme, pro co se rozhodnout a táhne nás to různými směry.

Světlo je čistota. - Zlo se se světlem nesnese, štítí se ho. **„Lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé“** (J 3,19), poví Ježíš v osobním rozhovoru Nikodémovi. Samozřejmě, že také my známe svůdnost zla. Pokušení je slovo nám důvěrně známé. Dovede nám nastražit past, dovede nás přesvědčit, že jinak jednat nemůžeme, dovede nás strhnout tak, že se řítíme po kluzkém srázu a brzdy svědomí selhávají. Známe svou malou odolnost, slabost svých křehkých povah.

Světlo je čas díla. **„Musíme konat skutky, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat“** (J 9,4), klade na srdce Ježíš svým učedníkům. Ale jak krátká je lhůta našeho života! Jak málo stihneme, než přijde noc! Naplánovali jsme si mnohem více, chtěli jsme mnohem více, představovali jsme si mnohem více. Nezvládli jsme, co jsme zamýšleli a chtěli. A čím dál je nám jasnější, že už to nedohoníme.

A ještě: **Světlo je život.** **„V něm byl život a život byl světlo lidí“** (J 1,4), dobře známé slovo. A přece víme, že náš život je jako krátký záblesk, který vytryskl z neznáma a zase se tam noříme. Kdo ví, kolik let nám bude ještě dopřáno?

Ale tu Ježíš říká: **„Já jsem přišel na svět jako světlo“** (J 12,46); **„Já jsem světlo světa!“** Ti, kdo ho následují, budou mít **„světlo života“!** V něm, v Kristu, je náš život! Jestliže jsme Kristovi, patříme jemu! Do něj je zakotvena hlubina naší jistoty. **V něm je cíl a smysl našeho díla.** Smíme a máme je konat ne jako lidem, ale jemu, svému Pánu. Mnohé se nám jistě nepodaří a na mnohé nebudeme stačit ani v tom novém roce. Mnohé budou lidé kritizovat. Ale on, náš Pán, neposuzuje podle výsledků.

V Něm je naše budoucnost! Ať vede naše cesta kudykoliv, vede přece jen ke slávě. Vždyť jeho vlastní cesta nebyla bez překážek. Kolik věcí se mu stavělo do cesty? Byly tu i - z naší, lidské strany viděno - prohry a neúspěch, jeho cesta přece končila křížem. - A přece neskončila! Od té chvíle, kdy se otevřel hrob a náš Pán vstal z mrtvých, žádná prohra už nemůže zvrátit, co je připraveno těm, kdo jsou Kristovi.

V Něm je síla! Svým Duchem, kterému nikdo nemůže bránit, aby vál, kam chce, vstupuje do našeho života. A tu náhle sledujeme, jak se děje něco, co jsme se neodvažovali čekat a čeho jsme sami nebyli v žádném případě schopni.

V Něm je bezpečí! Kdo nás může zbavit jeho lásky? A máme-li jeho lásku, pak jsme obdarováni silou nést i těžké věci života, kterých se jinak bojíme.

V NĚm je radost! Evangelium, dobrá zpráva, radostná zvěst o tom, že království Boží a svatost nezávisí na nás, chybujících a neschopných, ale na něm, na něm samotném. Světlo se všemi svými dary, se rozlévá všude tam, kam vstupuje ten, který říká: „**Já jsem světlo světa!**“

Proč je tedy kolem nás i v nás tolik úzkosti, nejistoty, nářků? On přece říká: „**Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.**“ Je to příliš ideální? Naše nouze není v ničem jiném než v tom, že se na něj neumíme dostatečně spolehnout a počítat s ním.

A přece je to tak prosté. On přišel na svět, a v něm je dostatek světla pro všechny. Vyznávejme, bratři a sestry, že nám Pán Ježíš Kristus v mnohém nebývá jasnou autoritou, a pak, jako křesťané, vyzařujeme spíše tmu a chlad než světlo a teplo. Ale pak děkujeme našemu nebeskému Otci za dokonalé zjevení jeho vůle v Ježíši Kristu; za ono Boží světlo, které také nám zazářilo z pouhé Boží milosti, abychom již nemuseli žít v nejistotách různého druhu - i ve chvíli, kdy odchází starý rok a o slovo se hlásí rok nový - ale žili v jistotě Božího bezpečí.

Amen.